

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννιάξήν,
στέφανον λαχάνων ή πατρис άς πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήνας.

Δεκατρείς μινός 'Απρίλη,
έκλαψαν έχθροι και φίλοι.

Πεντακόσα σαράντα κι' έννιά
και τής δόξης μουγκρίζ' ή γωνιά.

Δού πήχες κάσσα μοναχά σ' έχώρεσε και σένα
τόν γίγαντα—ώμίενα !

Ύτά χέρια σέ τον 'Ατλαντα σ' εβγάλαν άπ' τη θύρα
τήν μαυροφορεμένη,
τη θύρα, που άόρατη της δόξας ή πορφυρά
τήν έχει στολιαμένη.

Οι μύριοι που ξεπέταγαν πόνου παλμοι για σένα
δέν 'μπόρεσαν—ώμίενα !—
'στό στήθος, π' ώνειρεύτηκε κι' έπόθησε μεγάλα,
ζωής να χύσουν στάλα.

Νά 'δη μετάνοια, δάκρυα, λαχτάρα και λατρεία,
και να χαρή ή καρδιά του,
που πικραμένη επάγωσε 'στην άχαρη εξορία
σ' άγκάλιασμα θανάτου.

Νά 'δη τή γή, που δέχτηκε τό πυρ, τη δύναμι του,
τη μεγαλοφυία,
περιλυπη άλλ' εύγνώμονη ν' άνοίγη 'στό κορμί του
άγκάλη τρισαγία.

ΦΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΑΓΓΙΟΣ